

Vic van Diest fietste om de laatste rotonde aan de rand van de stad en hield in voor een oudere heer die met trage stapjes zijn hond uitliet. Dom, dacht hij, wie loopt er 's nachts op een fietspad met een zwarte jas aan! Maar het mannetje hoorde de luide tingel van de bel en deed op tijd een pas opzij.

Met beide handen stevig om het sportstuur begon Vic aan de klim van het viaduct over de snelweg. Vanaf hier was het precies vijf kilometer tot Tonia's huis. Ritmisch dansend op de pedalen liet hij zijn indrukken van het Halloweenfeest op school nog eens voorbijkomen. Dresscode Black stond er op de toegangskaartjes, dus zowat iedereen had in donkere kleding rond gelopen. Er waren maskers in alle denkbare varianten. Jimmy Broekhuis leek deze avond nog meer dan gewoonlijk op een slaafse manier achter hem aan te lopen. Hij had weliswaar een latex Frankensteinkop over zijn hoofd getrokken, maar het hondjesgedrag verried wie hij was bij elke stap die hij zette. Saskia van Luijk, ook uit zijn mentorklas, had de show gestolen, verkleed als heks met een diep uitgesneden zwart jurkje en geraffineerde veterlaarsjes. De iets te felle make-up verried haar ontluikende ambitie als femme fatale. Dertien nog maar, en nu al de favoriete van gerenommeerde macho's als Harold en Yunuz uit Havo 3B. Het was een luxe waar ze zo te zien nog niet goed mee om wist te gaan.

Vic schakelde terug naar de tweede versnelling toen hij bijna boven was. Hier reed hij altijd langzamer om van de onder hem door rijdende autolichten te genieten. Vooral in de vroege ochtend was dat leuk, als de eindeloze rijen filerijders geen tempo

konden maken en hij onbelemmerd boven hen fietste, op weg naar het Orion College.

Vorbij het viaduct werd hem pas duidelijk hoe donker het deze nacht was. Vic baalde hartgrondig dat de koplamp van zijn dure citybike niet werkte. Het was niet onoverkomelijk; hij kon de route dromen. Hij zette aan om de afdaling te beginnen, maar brak de beweging onverhoeds af toen hij de contouren van een obstakel voor zich zag. Hij remde krachtig en zette een voet aan de grond. Twee bleekwitte berkentakken lagen dwars over het fietspad. 'Verdomme, het heeft toch niet gestormd!' foeterde hij hardop. Geïrriteerd rukte hij aan het stuur en probeerde om de takken heen te komen, onhandig, omdat hij nog steeds één voet aan de grond hield. Schuin achter hem klonk het gedruis van het nachtelijk verkeer op de snelweg. Nu zag hij dat de takken behoorlijk dik waren en aan het eind een zaagsnede vertoonden. Iets dwong zijn blik weer naar het fietspad, achter de takken, en hij schrok. Er stond daar iemand. Vic kneep zijn ogen samen om beter te kunnen zien. Was het echt een gestalte of speelde het duister hem parten? Hij stapte nu helemaal af, greep de achterkant van het fietszadel beet en wilde doorlopen. Maar het silhouet was echt. Een volle seconde stonden de verschijning en hij roerloos tegenover elkaar. Boven de schouders herkende Vic een kap met een zwart gat op de plaats waar je een gezicht verwachtte. Het was een grap! Een van zijn scholieren dacht hem na het Halloweenfeest nog even de stuipen op het lijf te jagen! De gedaante draaide opzij en verdween geruisloos in het struikgewas.

Vic lachte zacht, zette zijn fiets tegen een reflectorpaaltje en liep naar de bosjes. Hij boog de eerste takken opzij en richtte zich op om te luisteren.

Achter hem klonk een gerucht. Vic begon zich om te draaien, maar bleef in de beweging steken door een daverende klap tussen zijn schouderbladen. Met een schok stootte hij een scheut lucht naar buiten. Felle strepen licht flitsten over zijn netvlies. Een hevige misselijkheid golfde door zijn buik naar boven. Hij zakte op de knieën en voelde een snijdende pijn in zijn longen. Zijn mond vulde zich met een zoet smakende speekselvloed. Hij wilde roepen, maar alles zat op slot.

Hij kreeg een trap tegen zijn rug en viel languit voorover, waarbij de vochtige aarde hem in het gezicht sloeg. Vic gleed ruw het talud af tot hij tegen twee dunne boompjes bleef liggen.

Vaag hoorde hij nog wat geraas naast zich, alsof er een dier door de bosjes rende. Zijn vingers klauwden ongecoördineerd in de natte bladeren. De intensiteit van de pijn nam af, het flitsen in zijn ogen hield op. Toen hoorde hij niets meer. Zijn machteloze mond zakte wijd geopend in de verse humuslaag.

Tom Riekamp was niet verbaasd dat de telefoon naast zijn bed midden in de nacht overging. Op de redactie was hij de man van de fraudezaken en de processen die een breed publiek aanspraken. Hij zorgde met duidelijke regelmaat voor ...